

De charmes van den overzet

Voor 1900 konden de inwoners van de oude Vuurtorenwijk alleen via een brug, die uitkwam ter hoogte van de huidige Oesterbankstraat, Oostende bereiken of verlaten. Later werd de brug aangevuld met een veerdienst die dan weer verdween met de opkomst van het autoverkeer.

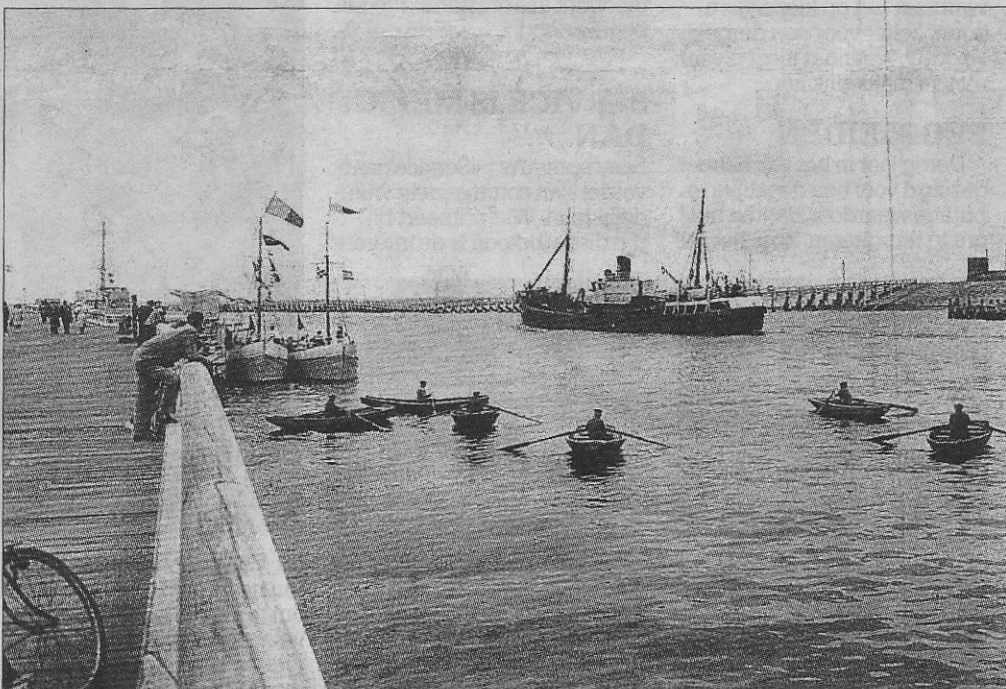
Na de grote havenwerken in 1905 waarbij ondermeer een bredere havengeul werd aangelegd, kregen de Oostendenaars die naar de Vuurtorenwijk wilden en de Vuurtorenaars die naar 't stad wilden, er genoeg van om de grote omweg langs de De Smet de Naeyerbrug tot aan het Sas te moeten maken. Er werd een regelmatige veerdienst met een overzetboot ingelegd. Deze overzetboot speelde niet alleen een rol voor de pendelaars van en naar het centrum van Oostende, maar ook voor hen die aan „den anderen kant” werkten. 's Zomers waren er ook veel toeristen en Oostendenaars die er eens op uit trokken, die gebruik maakten van de overzetboot om naar de Bredense duinen te trekken. Ook de bedevaarders naar het Bredens visserijkapelletje maakten dankbaar gebruik van deze overzet.

Zelfs in de wintermaanden, vooral vanaf het ogenblik dat de nieuwe vismijn (in 1934) naar de andere kant van de havengeul was overgebracht en kort daarop ook al de aanverwante bedrijven, had de overzetdienst het druk.

Met de jaren begon er steeds meer 'vismijnvolk' naar de nieuw wijk Opex te verhuizen en vanop het Marie-Joséplein werd een speciale tram tot aan de Vismijn ingelegd, waardoor de overzetdienst uiteindelijk niets meer te doen kreeg.

Vijf frank

Maar helemaal verdwijnen deed de overzetdienst niet. Inmiddels waren er immers enkele oude zeebonken die voor wat drinkgeld de mensen in hun kleine boot naar de overkant roeiden. Daarnaast had de stad een in die tijd een sluisnecht aangesteld die onder-

Jollen dobberen in de havengeul in afwachting dat een paar klanten zich aanbieden om zich naar de overkant te laten roeien.

meer de dokmeester moest ophalen. Meer dan eens heb ik zelf de roeikunde van **Patrick Gezelle** kunnen bewonderen, toe ik in 1948-49 —bij het begin van mijn loopbaan als bibliothecaris— een boekerij voor zeelieden diende open te houden in het bestuursgebouw van de Vismijn. Als ik het bootje miste, moest ik tot aan de trappen van het staketsel lopen waar ik nog vlug een andere roeier kon wenken die mij dan voor 5 frank naar de overkant bracht.

Brugperikelen

Na de Tweede Wereldoorlog heeft men nog eens gedurende een korte periode gepoogd een overzetdienst uit te baten maar er waren al te veel mensen die over een wagen beschikten, terwijl ook het duinenbezoek in Bredene intussen fel was afgenomen. Tevens was de vooroorlogs attractie van het Fort Napoleon, met zijn historisch museum niet langer toegankelijk.

Intussen bestaan er weer

plannen voor een toeristische veerdienst ter hoogte van de Vismijn. Volgens mij, niet zo'n slecht idee maar dan zou men wel moeten opteren voor een pont waarop ook enkele wagens kunnen worden meegenomen. Vooral met de brugperikelen waarmee de Oostendse pendelaars een poos geleden tot drie maal daags kregen af te rekenen, zou zo'n overzet wellicht nog lucratief kunnen zijn op de koop toe!

(Omer Vilain)

32. - OSTENDE. — Traversée du chenal.

In het begin van de jaren '20 maakte een overzetboot op geregelde tijdstippen de verbinding tussen de twee staketsels.